

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εβδομήντα Δύο

Η Προφητική Συνένωση: Από τη Διαίρεση του Αρχαίου Ισραήλ έως το Τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών

Jeff Pippenger
2024-02-05

Η μαρτυρία της ανταρσίας του Ιεροβοάμ είναι επίσης η ιστορία της διαίρεσης του αρχαίου Ισραήλ σε δύο έθνη. Το βόρειο βασίλειο, αποτελούμενο από δέκα φυλές, ήταν γνωστό ως Ισραήλ, ή μερικές φορές ως Εφραΐμ, και το νότιο βασίλειο ήταν γνωστό ως Ιούδας. Κατά τον καιρό του Ιεζεκιήλ, το βασίλειο είχε ήδη γίνει δύο βασιλεία επί πολλά έτη, και στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο δόθηκε στον Ιεζεκιήλ μια προφητεία που προσδιόριζε ότι τα δύο βασίλεια θα γίνονταν και πάλι ένα έθνος. Η προφητεία εκείνη εκπληρώθηκε στην αρχική ιστορία του θηρίου της γης (των Ηνωμένων Πολιτειών) και εκπληρώνεται για τελευταία φορά στο τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Η ανταρσία του Ιεροβοάμ κατά τον καιρό που ο Ισραήλ διαιρέθηκε σε δύο βασιλεία, αντιπροσωπεύει μια ανταρσία στην αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών, και επίσης στο τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών. Η ανταρσία στην αρχή και στο τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών περιλαμβάνει την ένωση δύο βασιλείων. Το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όπως επανειλημμένως παρατίθεται από τα συγγράμματα της Αδελφής Γουάιτ στα παρόντα άρθρα, αντιπροσωπεύει δύο κλήσεις προς τις εκκλησίες. Τα δύο έθνη που ενώνονται κατά την ώρα της κρίσεως του νόμου της Κυριακής είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και το άλλο ποίμνιο του Θεού που βρίσκεται ακόμη στη Βαβυλώνα.

Τα δύο έθνη που ενώθηκαν στην ιστορία των Μιλλεριτών ήταν ο Ιούδας και ο Εφραΐμ. Ενώθηκαν όταν οι επιμέρους αγανακτήσεις εναντίον των δύο βασιλείων, αντιστοίχως, έληξαν το 1798 και κατόπιν το 1844. Η λέξη «έτι» στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ μάς επιτρέπει να είμαστε βέβαιοι γι' αυτή την εφαρμογή. Η λέξη «έτι» σημαίνει ότι το μήνυμα που ακολουθεί το «έτι» τοποθετείται πάνω από το μήνυμα που προηγήθηκε της λέξεως «έτι».

Και ο λόγος του Κυρίου ήλθε πάλιν προς εμέ, λέγων· Συ δε, υιέ ανθρώπου, λάβε εις σεαυτόν μίαν ράβδον και γράψον επ' αυτής· Διά τον Ιούδαν και διά τους υιούς του Ισραήλ, τους συντρόφους αυτού· έπειτα λάβε άλλην ράβδον και γράψον επ' αυτής· Διά τον Ιωσήφ, την ράβδον του Εφραΐμ, και διά πάσαν την οικίαν του Ισραήλ, τους συντρόφους αυτού· και ένωσον αυτάς, την μίαν μετά της άλλης, εις μίαν ράβδον· και θέλουσι γείνει μία εν τη χειρί σου. Ιεζεκιήλ 37:15–17.

Ο Ιεζεκιήλ εφαρμόζει την προφητική αρχή της επαναλήψεως και διευρύνσεως όταν λέγει: «έτι». Ο Ιεζεκιήλ πρέπει να λάβει δύο ράβδους, μία για τον Ιούδα και μία για τον Εφραΐμ, και να λάβει την προφητεία που εικονίζεται με τις δύο ράβδους και να την τοποθετήσει επάνω από την προηγούμενη προφητεία. Η προηγούμενη προφητική απεικόνιση άρχισε στο πρώτο εδάφιο, όταν ο

Ιεζεκιήλ μεταφέρθηκε σε μία κοιλάδα νεκρών ξηρών οστών.

Ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου ἦτο ἐπ’ ἐμέ, καὶ με ἐξήγαγεν ἐν πνεύματι Κυρίου καὶ με ἔθεσεν εἰς τὸ μέσον τῆς κοιλάδος, ἣτις ἦτο πλήρης ὀστέων· καὶ με περιήγαγεν κύκλῳ περὶ αὐτά· καὶ ἰδοὺ, ἦσαν πάμπολλα ἐπὶ προσώπου τῆς κοιλάδος, καὶ ἰδοὺ, ἦσαν σφόδρα ξηρά. Καὶ εἶπεν πρὸς ἐμέ· Υἱὲ ἀνθρώπου, δύνανται ταῦτα τὰ ὀστᾶ νὰ ζήσωσι; Καὶ ἀπεκρίθην· Κύριε Θεέ, σὺ γνωρίζεις. Καὶ πάλιν εἶπεν πρὸς ἐμέ· Προφήτευσον ἐπὶ ταῦτα τὰ ὀστᾶ καὶ εἰπέ πρὸς αὐτά· Ὡ ὀστᾶ ξηρά, ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς πρὸς ταῦτα τὰ ὀστᾶ· Ἴδου, ἐγὼ θέλω εἰσαγεῖν πνεῦμα εἰς ὑμᾶς, καὶ θέλετε ζῆσαι· καὶ θέλω ἐπιθέσει ἐφ’ ὑμᾶς νεῦρα, καὶ θέλω ἀναβιβάσει ἐφ’ ὑμᾶς σάρκα, καὶ θέλω σᾶς καλύψει με δέρμα, καὶ θέλω βάλει πνεῦμα εἰς ὑμᾶς, καὶ θέλετε ζῆσαι· καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος. Καὶ προεφήτευσά καθὼς προσετάχθην· καὶ ἐν ᾧ προεφήτευον, ἔγεινε θόρυβος, καὶ ἰδοὺ σεισμός, καὶ τὰ ὀστᾶ συνήλθον, ἕκαστον ὀστοῦν πρὸς τὸ ὀστοῦν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, νεῦρα καὶ σὰρξ ἀνέβησαν ἐπ’ αὐτά, καὶ δέρμα ἐκάλυπεν αὐτὰ ἐπάνω· πνεῦμα ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἐν αὐτοῖς. Τότε εἶπεν πρὸς ἐμέ· Προφήτευσον πρὸς τὸ πνεῦμα, προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἰπέ πρὸς τὸ πνεῦμα· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐλθὲ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ᾧ πνεῦμα, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς πεφονευμένους τούτους, διὰ νὰ ζήσωσι. Καὶ προεφήτευσά καθὼς με προσέταξε, καὶ τὸ πνεῦμα εἰσηλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, στρατεύμα μέγα σφόδρα. Τότε εἶπεν πρὸς ἐμέ· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστᾶ ταῦτα εἶναι πᾶς ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ· ἰδοὺ, αὐτοὶ λέγουσιν· Τὰ ὀστᾶ ἡμῶν ἐξηράνθησαν, καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἀπώλετο· ἡμεῖς ἀπεκόπημεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἰπέ πρὸς αὐτούς· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου, λαέ μου, ἐγὼ θέλω ἀνοίξει τοὺς τάφους ὑμῶν, καὶ θέλω σᾶς ἀναβιβάσει ἐκ τῶν τάφων ὑμῶν, καὶ θέλω σᾶς εἰσαγάγει εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὅταν ἀνοίξω τοὺς τάφους ὑμῶν, λαέ μου, καὶ σᾶς ἀναβιβάσω ἐκ τῶν τάφων ὑμῶν· καὶ θέλω θέσει τὸ πνεῦμά μου ἐν ὑμῖν, καὶ θέλετε ζῆσαι, καὶ θέλω σᾶς θέσει εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· τότε θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ, ὁ Κύριος, ἐλάλησα καὶ ἐξετέλεσα, λέγει Κύριος. Ἰεζεκιήλ 37:1–14.

Από την ίδια την αρχή αυτών των άρθρων, έχουμε δείξει ότι η κοιλάδα των ξηρών οστών αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού κατά τις ἐσχάτες ημέρες, και ότι το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων, το οποίο τους κάνει να σταθούν ἐπάνω στα πόδια τους ως μέγα στρατεύμα, είναι το μήνυμα της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, που ταυτοποιεῖ το Ἰσλάμ της τρίτης Ουαί. Η Αδελφὴ White ταυτοποιεῖ τα οστά ως τον λαό του Θεού.

«Αφήνω κάτω την πένα μου και υψώνω την ψυχή μου σε προσευχή, ὥστε ο Κύριος να πνεύσει ἐπάνω στον αποστάτη λαό Του, ο οποίος είναι ως ξηρά οστά, για να ζήσουν.» General Conference Bulletin, 4 Φεβρουαρίου 1893.

Ἐχομε καταδείξει σε προηγούμενα ἄρθρα ὅτι το προφητικὸ μήνυμα που προσδιόριζε την 18η Ἰουλίου 2020 ἦταν εσφαλμένο, και ὅτι η ψευδὴς ἐκείνη διακήρυξη σήμανε την ἀφίξη της πρώτης απογοήτευσης και του χρόνου της βραδύτητας στην παραβολὴ των δέκα παρθένων. Αν και η διακήρυξη χρόνου ἦταν νόμιμη κατὰ τη Μιλλεριτικὴ περίοδο, μετὰ το 1844 δεν ἐπρόκειτο να υπάρξει ποτὲ ξανά ἄλλο μήνυμα ἐξαρτημένο ἀπὸ χρόνο. Ὅταν το Future for America προέβη στη διακήρυξη της 18ης Ἰουλίου 2020, οπισθοδρόμησαν σε μια ἱστορία στην οποία η διακήρυξη χρόνου ἦταν ἀποδεκτὴ, και πράττοντας ἐτσι ἀμάρτησαν, και ἐθανατώθησαν στην πλατεία της μεγάλης πόλεως της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο ἑνδεκα. Νεκροὶ στην πλατεία, εἶχαν τότε ἀνάγκη να

αναστηθούν, καθώς και οι δύο μάρτυρες μετά από τρεισήμισι ημέρες.

«Τα ξηρά οστά χρειάζονται να πνεύσει επ' αυτά το Άγιον Πνεύμα του Θεού, ώστε να έλθουν σε ενέργεια, ως διά αναστάσεως εκ νεκρών.» Bible Training School, December 1, 1903.

Σε προηγούμενα άρθρα δείξαμε ότι το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων, το οποίο ανασταίνει τους δύο μάρτυρες, είναι το μήνυμα του Ισλάμ της τρίτης Ουαί, και ότι το μήνυμα αυτό είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου των εσχάτων ημερών. Ο Ιεζεκιήλ λέγει: «έτι», και με τον τρόπο αυτό προσδιόρισε ότι κατά τη διάρκεια της ιστορίας που απεικονίζει τη διακήρυξη της Κραυγής του Μεσονυκτίου, δύο ράβδοι, η μία παριστανόμενη ως Εφραΐμ και η άλλη ως Ιούδας, επρόκειτο να ενωθούν και να γίνουν ένα έθνος. Η παραβολή των δέκα παρθένων εκπληρώνεται στις έσχατες ημέρες, «κατά γράμμα», όπως εκπληρώθηκε στην ιστορία των Μιλλεριτών. Κατά την περίοδο κατά την οποία η Κραυγή του Μεσονυκτίου εκπληρώθηκε στην ιστορία των Μιλλεριτών, και πάλι κατά την εκπλήρωση των εσχάτων ημερών, «δύο ράβδοι» ενώθηκαν και θα ενωθούν.

Τα δύο ραβδιά αντιπροσώπευαν τα βόρεια (Εφραΐμ) και τα νότια βασίλεια (Ιούδας) του αρχαίου Ισραήλ. Έχουμε επίσης δείξει ότι ο William Miller προτυπωνόταν από τον Ηλία, και ότι κατά τη διάρκεια των τρεισήμισι ετών της ξηρασίας ο Ηλίας είχε μεταβεί στη χήρα των Σαρεπτών.

Και ο λόγος του Κυρίου ήλθε προς αυτόν, λέγοντας: Σηκώσου, πήγαινε στα Σαρεπτά, που ανήκουν στη Σιδώνα, και κατοίκησε εκεί· ιδού, έχω προστάξει εκεί μια χήρα γυναίκα να σε τρέφει. Και σηκώθηκε και πήγε στα Σαρεπτά. Και όταν ήλθε στην πύλη της πόλεως, ιδού, η χήρα γυναίκα ήταν εκεί και μάζευε ξύλα· και την φώναξε και είπε: Φέρε μου, σε παρακαλώ, λίγο νερό σε ένα σκεύος, για να πιω. Και ενώ εκείνη πήγαινε να το φέρει, της φώναξε και είπε: Φέρε μου, σε παρακαλώ, ένα μικρό κομμάτι ψωμί στο χέρι σου. Και εκείνη είπε: Ζει Κύριος ο Θεός σου, δεν έχω ψωμί, παρά μια χούφτα αλεύρι σε ένα πιθάρι και λίγο λάδι σε μια στάμνα· και ιδού, μαζεύω δύο ξύλα, για να μπω μέσα και να το ετοιμάσω για μένα και για τον γιο μου, ώστε να το φάμε και να πεθάνουμε. Και ο Ηλίας της είπε: Μη φοβάσαι· πήγαινε και κάνε όπως είπες· αλλά από αυτό φτιάξε πρώτα για μένα μια μικρή πίτα και φέρε την σε μένα, και ύστερα φτιάξε για σένα και για τον γιο σου. Διότι έτσι λέγει ο Κύριος ο Θεός του Ισραήλ: Το πιθάρι του αλευριού δεν θα αδειάσει ούτε η στάμνα του λαδιού θα εκλείψει, μέχρι την ημέρα που ο Κύριος θα στείλει βροχή επάνω στη γη. Και εκείνη πήγε και έκανε σύμφωνα με τον λόγο του Ηλία· και αυτή, και εκείνος, και ο οίκος της έφαγαν επί πολλές ημέρες. 1 Βασιλέων 17:8–15.

Οι «πολλές ημέρες» στο χωρίο είναι τα τριάμισι χρόνια κατά τα οποία ο Αχαάβ αναζητούσε τον Ηλία και αντιπροσώπευαν τα χίλια διακόσια εξήντα έτη του παπικού διωγμού. Σχετικά με τις «πολλές ημέρες» του παπικού διωγμού, ο Ιησούς είπε:

Και εάν μη έκολοβώθησαν αί ημέραι εκείναι, δέν ήδύνατο να σωθῆ πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς αί ημέραι εκείναι θά κολοβωθοῦν. Κατὰ Ματθαῖον 24:22.

Η αδελφή Γουαίτ προσδιορίζει άμεσα τη διακήρυξη του Ιησού περί «εκείνων των ημερών» ως την περίοδο του παπικού διωγμού.

«Ο διωγμός της εκκλησίας δεν συνεχίστηκε καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου των 1260 ετών. Ο Θεός, με έλεος προς τον λαό Του, συντόμευσε τον χρόνο της πύρινης δοκιμασίας τους. Προλέγοντας τη “μεγάλη θλίψη” που επρόκειτο να επέλθει στην εκκλησία, ο Σωτήρας είπε: “Και αν δεν εκολοβώθησαν αι ημέραι εκείναι, δεν ήθελε σωθή ουδεμία σαρξ· αλλά διά τους εκλεκτούς θέλουσι κολοβωθή αι ημέραι εκείναι.” Ματθαίος 24:22. Μέσω της επιρροής της Μεταρρύθμισης, ο διωγμός έφθασε στο τέλος του πριν από το 1798.» The Great Controversy, 266, 267.

Οι «πολλές ημέρες» κατά τις οποίες ο Ηλίας συντηρήθηκε από τη χήρα, ήταν επίσης οι «πολλές ημέρες» του παπικού διωγμού που προσδιορίζει ο Δανιήλ.

Και οι συνετοί μεταξύ του λαού θα διδάξουν πολλούς· όμως θα πέσουν από ρομφαία και από φλόγα, με αιχμαλωσία και με διαρπαγή, επί πολλές ημέρες. Και όταν πέσουν, θα βοηθηθούν με λίγη βοήθεια· αλλά πολλοί θα προσκολληθούν σ' αυτούς με κολακείες. Και μερικοί από τους συνετούς θα πέσουν, για να δοκιμαστούν, και να καθαριστούν, και να λευκανθούν, έως τον καιρό του τέλους· επειδή αυτό είναι ακόμη για καιρό προσδιορισμένο. Δανιήλ 11:33–35.

Ο «καιρός του τέλους», ο οποίος είναι επίσης ο «ωρισμένος καιρός» στα εδάφια, ήταν το 1798, και σηματοδότησε το τέλος του παπικού διωγμού, καθώς αυτό είχε προτυπωθεί από τον καιρό του Ηλία με τη χήρα των Σαρεπτών. Σε εκείνη την ιστορία η χήρα, η οποία αντιπροσωπεύει μία άγαμη εκκλησία, ταυτοποιήθηκε ως η εκκλησία εν τη ερήμω στο δωδέκατο κεφάλαιο του βιβλίου της Αποκάλυψης. Συνήγε δύο ξύλα, όχι ένα ξύλο ή δέκα ξύλα, αλλά δύο ξύλα. Ο Ιεζεκιήλ έπρεπε να λάβει δύο ξύλα, ένα για το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ και ένα για το νότιο βασίλειο του Ισραήλ, και να τα ενώσει, ώστε να γίνουν ένα ξύλο. Αυτά τα δύο βασίλεια είχαν αμφοτέρω διασκορπισθεί επί δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη, αλλά η υπόσχεση του Θεού ήταν ότι θα τα συνάξει. Η γυναίκα συνήγε τα δύο ξύλα που επρόκειτο να ενωθούν, και το έπραττε αυτό «έως της ημέρας καθ' ην ο Κύριος θέλει δώσει βροχήν επί της γης».

Η ημέρα κατά την οποίαν ο Κύριος έστειλε «βροχήν» προσδιόριζε την Μεσονύκτιον Κραυγήν της Μιλλεριτικής ιστορίας, ήτις έφθασε εις την κατάληξίν της την 22αν Όκτωβρίου 1844, ότε ο Άγγελος της Διαθήκης ήλθε αιφνιδίως εις τόν ναόν τόν όποιον είχε ανοικοδομήσει από τοῦ 1798 (τό τέλος τῆς πρώτης άγανακτήσεως) μέχρι τῆς 22ας Όκτωβρίου 1844 (τό τέλος τῆς τελευταίας άγανακτήσεως). Κατά τήν χρονικήν εκείνην περίοδον, έπληρώθη τό μήνυμα τῆς Μεσονυκτίου Κραυγῆς, ως παρίσταται εις τήν εικόνα τῆς κοιλάδος τῶν όστέων τοῦ Ιεζεκιήλ, ότε αἱ δύο ράβδοι τῶν βορείου καί νοτίου βασιλείων ήνώθησαν διά νά σχηματίσουν έν έθνος, με ένα βασιλέα, διότι τήν 22αν Όκτωβρίου 1844 ό Χριστός προσήλθεν ένώπιον τοῦ Πατρὸς καί έλαβε βασιλείαν.

«Η έλευση του Χριστού ως Αρχιερέως μας στα Άγια των Αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, η οποία προβάλλεται στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιό των Ημερών, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προελέχθη από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του αυτού γεγονότος· και τούτο παριστάνεται επίσης από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, την οποία περιέγραψε ο Χριστός στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο κατά Ματθαίον 25».

The Great Controversy, 426.

Ο Χριστός παρέλαβε βασιλεία στις 22 Οκτωβρίου 1844, όπως προσδιορίζεται στον Δανιήλ.

Εἶδον ἐν ταῖς νυκτεριναῖς ὀράσεσιν, καὶ ἰδοὺ, ὡς Υἱὸς ἀνθρώπου ἤρχετο μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν πρὸς τὸν Παλαιὸν τῶν Ἡμερῶν, καὶ παρέστησαν αὐτὸν ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐξουσία, καὶ δόξα, καὶ βασιλεία, ὥστε πάντες οἱ λαοί, τὰ ἔθνη καὶ αἱ γλῶσσαι νὰ λατρεύωσιν αὐτόν· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἶναι ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις δὲν θὰ παρέλθῃ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ δὲν θὰ καταστραφῇ. Δανιήλ 7:13, 14.

Όταν οι δύο ράβδοι του Ιεζεκιήλ ενωθούν μαζί, θα έχουν έναν βασιλιά επάνω τους.

Καὶ ὁ δοῦλός μου Δαβὶδ θέλει εἶσθαι βασιλεὺς ἐπ’ αὐτούς, καὶ πάντες θέλουσιν ἔχει ἓνα ποιμένα· θέλουσιν ἔτι περιπατεῖ ἐν ταῖς κρίσεσί μου, καὶ φυλάττει τὰ διατάγματά μου, καὶ ἐκτελεῖ αὐτά. Καὶ θέλουσι κατοικεῖ ἐν τῇ γῆ, τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς Ἰακώβ τὸν δοῦλόν μου, ἐν ἧ κατόκησαν οἱ πατέρες σας· καὶ θέλουσι κατοικεῖ ἐν αὐτῇ, αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ δοῦλός μου Δαβὶδ θέλει εἶσθαι ἄρχων αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Ἰεζεκιήλ 37:24, 25.

Όλοι οι προφῆτες συμφωνούν μεταξύ τους, και ο βασιλιάς Δαβίδ είναι ο Χριστός, ο οποίος ἦλθε ἐνώπιον του Πατέρα στις 22 Οκτωβρίου 1844 και ἔλαβε μία βασιλεία που εἶχε συναχθεῖ ἀπὸ τις δύο ράβδους του Ἰσραὴλ (του βόρειου βασιλείου) και του Ἰούδα (του νότιου βασιλείου). Η διασπορά των δύο βασιλείων ἔληξε κατὰ τη διάρκεια των σαράντα ἐξι ἐτῶν ἀπὸ το 1798 ἕως το 1844, καθὼς ο Χριστὸς ἀνήγειρε ἓνα ναὸ που εἶχε ἐρημωθεῖ και καταπατηθεῖ. Όταν ἀνήγειρε τον ναὸ, τότε ἦλθε αἰφνιδίως στον ναὸ Του ὡς ὁ Ἄγγελος της Διαθήκης, σε ἐκπλήρωση του τρίτου κεφαλαίου του Μαλαχία. Ο Ιεζεκιήλ συμφωνεῖ με αὐτὸ το γεγονός, διότι ὅλοι οι προφῆτες συμφωνοῦν μεταξύ τους.

Καὶ ὁ δοῦλός μου Δαβὶδ θὰ εἶναι βασιλεὺς ἐπ’ αὐτούς, καὶ πάντες θὰ ἔχουν ἓνα ποιμένα· θὰ πορεύωνται ἐπίσης ἐν τοῖς κρίμασί μου, καὶ θὰ φυλάττουν τὰ διατάγματά μου, καὶ θὰ τὰ ἐκτελοῦν. Καὶ θὰ κατοικοῦν ἐν τῇ γῆ τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς τὸν Ἰακώβ τὸν δοῦλόν μου, ὅπου οἱ πατέρες σας κατόκησαν· καὶ θὰ κατοικοῦν ἐν αὐτῇ, αὐτοὶ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ δοῦλός μου Δαβὶδ θὰ εἶναι ἄρχων αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔτι θὰ συνάψω μετ’ αὐτῶν διαθήκην εἰρήνης· αὕτη θὰ εἶναι διαθήκη αἰώνιος μετ’ αὐτῶν· καὶ θὰ τοὺς στερεώσω, καὶ θὰ τοὺς πληθύνω, καὶ θὰ θέσω τὸ ἁγιαστήριόν μου ἐν μέσῳ αὐτῶν εἰς τὸ διηνεκές. Καὶ ἡ σκηνή μου θὰ εἶναι μετ’ αὐτῶν· ναί, ἐγὼ θὰ εἶμαι Θεὸς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι λαός μου. Ἰεζεκιήλ 37:24–27.

Εἶναι ο Χριστὸς που οικοδομεῖ τον ναὸ.

Καὶ λάλει πρὸς αὐτόν, λέγων· Οὕτω λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων, λέγων· Ἴδοὺ ὁ ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι Ὁ ΒΛΑΣΤΟΣ· καὶ θὰ ἀναβλαστήσῃ ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς θὰ οἰκοδομήσῃ τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου· αὐτὸς, μάλιστα, θὰ οἰκοδομήσῃ τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου· καὶ αὐτὸς θὰ φέρῃ τὴν δόξαν, καὶ θὰ καθίσῃ καὶ θὰ ἄρχῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ· καὶ θὰ εἶναι ἱερεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ· καὶ βουλή εἰρήνης θὰ εἶναι μετὰ αὐτῶν τῶν δύο. Καὶ τὰ στέμματα θὰ εἶναι εἰς τὸν Χελεμ, καὶ εἰς τὸν Τωβίαν, καὶ εἰς τὸν Ἰεδαΐαν, καὶ εἰς τὸν Χὴν τὸν υἱὸν τοῦ Σοφονίου, εἰς μνημόσυνον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου. Καὶ οἱ μακρὰν ὄντες θὰ ἔλθουν καὶ θὰ οἰκοδομήσουν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κυρίου, καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι Κύριος τῶν δυνάμεων με

ἀπέστειλε πρὸς ἐσᾶς. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ, ἐὰν ὑπακούσητε ἐπιμελῶς εἰς τὴν φωνὴν Κυρίου τοῦ Θεοῦ σας. Ζαχαρίας 6:12–15.

Ο Χριστός είναι ο ΚΛΑΔΟΣ, και ο Ίδιος δήλωσε ότι, αν κατέστρεφαν τον ναό Του, θα τον ανήγειρε μέσα σε τρεις ημέρες, στο οποίο οι Ιουδαίοι απάντησαν ότι χρειάστηκαν σαράντα ἔξι χρόνια για να οικοδομηθεί ο ναός.

ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί σημεῖον δεικνύεις εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ ταῦτα ποιεῖς; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτη οἰκοδομεῖται ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν; Ἰωάννης 2:18–20.

Ο Χριστός ομιλοῦσε στο χωρίο αυτό περί του σώματός Του, αλλά ὅλοι οι προφῆτες ομιλοῦν περισσότερο περί των εσχάτων ημερῶν παρά περί των ημερῶν κατὰ τις οποίες ἔζησαν. Η ἀνάσταση του Χριστοῦ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν παρίστανε τὴν ἀνάσταση των νεκρῶν οσῶν κατὰ τὴν ἔκχυσιν του Ἁγίου Πνεύματος στην Κραυγὴ του Μεσονυκτίου. Η βροχή, ἡ οποία ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς μαρτυρίας του Ηλία, ἐφανερῶθη κατὰ τὴν κορυφῶσιν τῆς ἀναμετρήσεώς του με τους προφῆτας του Βάαλ καὶ τῆς Ἀσταρώθ. Τότε ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Θεός του Ηλία ἦταν ὁ ἀληθινός Θεός, καὶ ἐπίσης ὅτι ὁ Ηλίας ἦταν ὁ ἀληθινός προφήτης.

Κατὰ τὴν ἐπέλευση τῆς πρώτης ἀπογοητεύσεως, ἐφανερῶθη ὅτι οἱ Διαμαρτυρόμενοι εἶχαν καταστῆ ψευδοπροφῆτες, ὅπως προτυπῶνονταν ἀπὸ τους προφῆτες του Βάαλ καὶ τῆς Ἀστάρτης. Τότε ἀρχισε ὁ χρόνος τῆς βραδύτητος, καὶ οδήγησε στο μῆνυμα τῆς Κραυγῆς του Μεσονυκτίου, τὸ οποίο οδήγησε στο να ἔλθῃ ὁ Χριστός αἰφνιδίως εἰς τὸν ναόν Αὐτοῦ. Η Κραυγὴ του Μεσονυκτίου παριστάνεται ἀπὸ τὸ μῆνυμα του Ἰεζεκιήλ που ἀναβιβάζει τὰ οστά ὡς μέγα στράτευμα. Ἐπιπλέον, κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη (σαράντα ἕξι ἔτη), οἱ δύο ράβδοι ἔπρεπε να συναρμοσθῶν εἰς μίαν, ὥστε να παραχθῆ ἓνα ἔθνος, με ἓναν βασιλέα.

Καὶ ἐγένετο πρὸς ἐμέ λόγος Κυρίου, λέγων· Σὺ δε, υἱὲ ἀνθρώπου, λάβε εἰς σεαυτὸν μίαν ράβδον καὶ γράψον ἐπ' αὐτῆς· Διὰ τὸν Ἰούδαν καὶ διὰ τους υἱούς Ἰσραὴλ, τους συντρόφους αὐτοῦ· ἔπειτα λάβε ἄλλην ράβδον καὶ γράψον ἐπ' αὐτῆς· Διὰ τὸν Ἰωσήφ, τὴν ράβδον του Ἐφραΐμ, καὶ διὰ πάντα τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, τους συντρόφους αὐτοῦ· καὶ ἔνωσον αὐτάς τὴν μίαν με τὴν ἄλλην εἰς μίαν ράβδον, καὶ θέλουσι γίνῃ μία ἐν τῇ χειρὶ σου. Καὶ ὅταν οἱ υἱοὶ τοῦ λαοῦ σου λαλήσωσι πρὸς σε, λέγοντες· Δὲν θέλεις να μας δείξης τι ἐννοεῖς διὰ ταῦτα; εἰπέ πρὸς αὐτούς· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοῦ, ἐγὼ θέλω λάβῃ τὴν ράβδον του Ἰωσήφ, ἣτις εἶναι ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Ἐφραΐμ, καὶ τὰς φυλάς του Ἰσραὴλ, τους συντρόφους αὐτοῦ, καὶ θέλω συνάψῃ αὐτάς μετ' αὐτῆς, μετὰ τῆς ράβδου του Ἰούδα, καὶ θέλω κάμῃ αὐτάς μίαν ράβδον, καὶ θέλουσιν εἶσθαι μία ἐν τῇ χειρὶ μου. Καὶ αἱ ράβδοι, ἐπὶ των οποίων γράφεις, θέλουσιν εἶσθαι ἐν τῇ χειρὶ σου ἐνώπιον των ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Καὶ εἰπέ πρὸς αὐτούς· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοῦ, ἐγὼ θέλω λάβῃ τους υἱούς Ἰσραὴλ ἐκ μέσου των ἐθνῶν, ὅπου υπῆγαν, καὶ θέλω συνάξῃ αὐτούς πανταχόθεν καὶ φέρῃ αὐτούς εἰς τὴν γῆν αὐτῶν· καὶ θέλω κάμῃ αὐτούς ἔθνος ἐν τῇ γῇ, ἐπὶ των ὀρέων του Ἰσραὴλ· καὶ εἰς βασιλεύς θέλει εἶσθαι βασιλεύς εἰς πάντας αὐτοῦς· καὶ δὲν θέλουσιν εἶσθαι πλέον δύο ἔθνη, οὐδέ θέλουσι διαιρεθῆ πλέον εἰς δύο βασιλεία διόλου· οὐδέ θέλουσι μιανθῆ πλέον με τὰ εἰδῶλα αὐτῶν, οὐδέ με τὰ βδελύγματα αὐτῶν, οὐδέ με οὐδεμίαν ἐκ των παραβάσεων αὐτῶν· ἀλλὰ θέλω σώσει αὐτούς ἐκ πασῶν των κατοικιῶν αὐτῶν, ὅπου

ημάρτησαν, και θέλω καθαρίσει αυτούς· και θέλουσιν εἶσθαι λαός μου, και εγώ θέλω εἶσθαι Θεός αυτών. Ιεζεκιήλ 37:15–23.

Τα δύο ξύλα, τα οποία η χήρα συνέλεγε εν όψει της βροχής του Ηλία κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, ήταν τα βόρεια και νότια βασίλεια του Ισραήλ, τα οποία είχαν διασκορπισθεί και επρόκειτο να συναχθούν σε ένα έθνος στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν άρχισε η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού, διότι η υπόσχεση ήταν ότι κατά τον καιρό εκείνο ο Θεός «θέλει καθαρίσει αυτούς». Ο καθαρισμός, που αντιπροσωπεύει την Ανακριτική Κρίση, άρχισε κατά τον καιρό εκείνο. Η σύναξη εκείνων των δύο ξύλων πρέπει να γίνει ορθώς κατανοητή, διότι ο Θεός πάντοτε εικονογραφεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Το 1844 υπήρξε το τέλος των δύο βασιλείων του Ισραήλ, διότι τότε είχαν καταστεί ένα βασίλειο, ο πνευματικός Ισραήλ, και από εκείνο το σημείο και εξής επρόκειτο να είναι πλέον μόνον ένα έθνος. Η ιστορία εκείνη απεικονίσθηκε από την αρχική ιστορία, όταν είχαν καταστεί δύο έθνη, η οποία είναι η ιστορία της αποστασίας του Ιεροβοάμ.

Η ιστορία του παραχαραγμένου συστήματος λατρείας του Ιεροβοάμ πρέπει επίσης να απεικονισθεί στο τέλος του βασιλείου του. Η ανταρσία του Ααρών στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ και η ανταρσία του Ιεροβοάμ στην αρχή του βόρειου βασιλείου αντιπροσωπεύουν την αποστασία του 1863, και το 1863 γίνεται σαφώς κατανοητό μόνο όταν το τέλος του βασιλείου του Ιεροβοάμ, όπως παριστάνεται με τη συνένωση των δύο ράβδων, τοποθετηθεί επίσης επάνω στο 1863. Τότε είναι που το 1863 διακρίνεται καθαρά ότι παριστάνεται ως γενεά που έστησε εικόνα ζηλοτυπίας.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Αλλά αυτή η παρομοίωση των ξηρών οστών δεν εφαρμόζεται μόνο στον κόσμο, αλλά και σε εκείνους που έχουν ευλογηθεί με μεγάλο φως· διότι και αυτοί είναι όμοιοι με τους σκελετούς της κοιλάδας. Έχουν τη μορφή ανθρώπων, τον σκελετό του σώματος· αλλά δεν έχουν πνευματική ζωή. Όμως η παραβολή δεν αφήνει τα ξηρά οστά απλώς συναρμολογημένα στις μορφές ανθρώπων· διότι δεν αρκεί να υπάρχει συμμετρία μελών και χαρακτηριστικών. Η πνοή της ζωής πρέπει να ζωοποιήσει τα σώματα, ώστε να σταθούν όρθια και να εκδηλωθούν σε δράση. Τα οστά αυτά αντιπροσωπεύουν τον οίκο του Ισραήλ, την εκκλησία του Θεού, και η ελπίδα της εκκλησίας είναι η ζωοποιός επιρροή του Αγίου Πνεύματος. Ο Κύριος πρέπει να εμψυχήσει επάνω στα ξηρά οστά, για να ζήσουν.»

«Το Πνεύμα του Θεού, με τη ζωοποιό Του δύναμη, πρέπει να βρίσκεται σε κάθε ανθρώπινο όργανο, ώστε κάθε πνευματικός μυς και τένοντας να ασκείται. Χωρίς το Άγιο Πνεύμα, χωρίς την πνοή του Θεού, υπάρχει νωθρότητα της συνείδησης, απώλεια της πνευματικής ζωής. Πολλοί που στερούνται πνευματικής ζωής έχουν τα ονόματά τους καταχωρισμένα στα μητρώα της εκκλησίας, αλλά δεν είναι γραμμένοι στο βιβλίο της ζωής του Αρνίου. Μπορεί να είναι προσκολλημένοι στην εκκλησία, αλλά δεν είναι ενωμένοι με τον Κύριο. Μπορεί να είναι επιμελείς στην εκτέλεση ενός ορισμένου συνόλου καθηκόντων και να θεωρούνται ως ζώντες· αλλά πολλοί συγκαταλέγονται μεταξύ εκείνων που έχουν “όνομα ότι ζεις, και είσαι νεκρός”.»

«Ἐὰν δὲν ὑπάρχη γνήσια μεταστροφή τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν· ἐὰν ἡ ζωτικὴ πνοὴ τοῦ Θεοῦ δὲν ζωογονῇ τὴν ψυχὴ εἰς πνευματικὴν ζωὴν· ἐὰν οἱ ὁμολογοῦντες τὴν ἀλήθειαν δὲν κινουῦνται

ἀπὸ ἀρχὴν γεννημένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἔχουν γεννηθῆ ἕκ τοῦ ἀφθάρτου σπέρματος, τὸ ὁποῖον ζῆ καὶ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐὰν δὲν ἐμπιστεύωνται εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Χριστοῦ ὡς τὴν μόνην των ἀσφάλειαν· ἐὰν δὲν ἀντιγράφουν τὸν χαρακτηρὰ Του, ἐὰν δὲν ἐργάζονται ἐν τῷ πνεύματι Του, εἶναι γυμνοί, δὲν ἔχουν ἐνδεδυθῆ τὸ ἱμάτιον τῆς δικαιοσύνης Του. Οἱ νεκροὶ συχνὰ ἐκλαμβάνονται ὡς ζῶντες· διότι ἐκεῖνοι οἵτινες κατεργάζονται ἐκεῖνο ποῦ ὀνομάζουν σωτηρίαν κατὰ τὰς ἰδίαις των ἀντιλήψεις, δὲν ἔχουν τὸν Θεὸν νὰ ἐνεργῆ ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ.»

«Ἡ τάξη αὐτὴ παριστάνεται εὐγλωττα ἀπὸ τὴν κοιλάδα των ξηρῶν οστών που εἶδε ὁ Ἰεζεκιήλ σε ὄραμα.» Review and Herald, January 17, 1893.